

bilag IX, fornyes fuldstændigt i forbindelse med tiltrædelsen.

Anvendelse af institutionernes retsakter

Art. 149-157

Ifølge EØF-traktaten, art. 189, er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til (men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen). Ligeledes er en beslutning bindende for dem, den angiver at være rettet til. I det omfang, sådanne tidligere vedtagne direktiver eller beslutninger er rettet til samtlige de oprindelige medlemsstater, skal de ifølge Aktens art. 149 efter tiltrædelsen betragtes som rettet til også de nye medlemsstater og dermed bindende for disse på samme måde, som de er bindende for de oprindelige medlemsstater. Tilsvarende problemer opstår ikke for de nye medlemslande i relation til forordninger, idet disse retsakter allerede ifølge EØF-traktatens art. 189 er alment gældende og gælder umiddelbart i samtlige medlemsstater. Det har derfor ikke været nødvendigt i Akten udtrykkeligt at udvide disse retsakter til at gælde i de nye medlemsstater.

Som det fremgår af Aktens art. 2, er bestemmelserne i de af Fællesskabernes institutioner vedtagne retsakter bindende for de nye medlemsstater fra tiltrædelsen. Dette kan i visse tilfælde af administrative grunde volde vanskeligheder for Danmark og de øvrige ansøgerlande. Under forhandlingerne blev det derfor aftalt, at de nye medlemsstater kunne få en vis frist, forinden de skulle anvende forordninger (og de EKSF-afgørelser, der svarer til forordninger). Som hovedregel måtte udsættelsen ikke overstige 3 måneder, men i visse tilfælde er der dog givet længere frist som følge af særlige forhold. De herefter aftalte frister er for hver retsakt og for de enkelte nye medlemsstater anført i bilag X, jfr. art. 150.

Tilsvarende kunne der for direktivers vedkommende gives udsættelse – som hovedregel op til 6 måneder efter tiltrædelsen – for de nye medlemsstaters iværksættelse af de nødvendige forholdsregler for at overholde bestemmelserne i direktiver. Sådanne frister er nævnt i bilag XI, jfr. art. 152. Af særlig interesse for Danmark er der her grund til at nævne, at de eksisterende etableringsforpligtelser på landbrugsområdet først træder i kraft fra 1. januar 1978. Baggrunden herfor er, at EF's etable-

ringsret også giver adgang til at købe fast ejendom i andre medlemslande i det omfang, det er nødvendigt for det pågældende erhvervs udøvelse. Først efter overgangsperiodens udløb kan priserne på landbrugsejendomme i Danmark forventes at have tilpasset sig som følge af de højere priser på landbrugsvarer gældende i EF. De femårsfrister, som Danmark således har opnået er anført i bilag XI, afsnit III, om etableringsret, og det drejer sig om direktiver på følgende fem områder:

- pkt. 1) etableringsret for EF-borgere, som har været beskæftiget uafbrudt i 2 år som landbrugsmedhjælpere i det pågældende land
- pkt. 2) etableringsret på ødegårde, som har været ude af drift i mere end 2 år
- pkt. 12) ret for EF-landbrugere, som er etablerede i en anden medlemsstat, til at skifte bedrift
- pkt. 13) ligebehandling af alle EF-borgere, hvad angår retten til at forpagte landbrugsejendomme
- pkt. 14) etableringsretten for skovbrug.

Under forhandlingerne med EF anmodede to ansøgerlande om en frist på 3 måneder forinden iværksættelse af EF's landbrugspolitik og fiskeripolitik. Danmark fastholdt derimod, at hovedreglen om EF-retsakternes anvendelse fra tiltrædelsestidspunktet måtte gælde på landbrugsområdet. Med henvisningen til de administrative forhold blev det fra Fællesskabernes side forlangt, at den fælles landbrugspolitik skulle finde anvendelse samtidig på alle nye medlemsstater. Resultatet blev det i art. 151 nedfældede kompromis, hvorefter anvendelsen af EF-bestemmelserne om den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik udsættes i 1 måned efter tiltrædelsen. Som følge heraf træder de tekniske tilpasninger, som i forbindelse med udvidelsen er foretaget i disse retsakter på landbrugsområdet, ikke i kraft for de oprindelige medlemsstaters vedkommende før 1. februar 1973, jfr. stk. 1 b. Dette gælder dog ikke de institutionelle tilpasninger (jfr. stk. 2), idet de nye medlemsstater straks fra tiltrædelsestidspunktet er med i samtlige EF-institutioner. I den første måned af 1973 anvendes i samtlige medlemsstater de samhandelsordninger på landbrugs- og fiskeriområdet, som var gældende før tiltrædelsen.

Art. 153 fastlægger en forenklet fremgangs-